

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTIE, AGATHA

Cu cărțile pe masă / Agatha Christie; trad.: Monica Sorina Andrei. -

București : Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-21-9

I. Andrei, Monica Sorina (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

AGATHA CHRISTIE

Cards on the Table

© 1936 Agatha Christie Limited, a Chorion Company

Toate drepturile rezervate

AGATHA CHRISTIE ® POIROT ® *Cu cărțile pe masă*

© 2010 Agatha Christie Limited

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

MONICA SORINA ANDREI

© RAO International Publishing Company, 2008

pentru versiunea în limba română

octombrie 2010

ISBN 978-606-8251-21-9

Cuprins

	Prefața autoarei	7
1	Domnul Shaitana	9
2	Cină la domnul Shaitana	16
3	O partidă de bridge	25
4	Primul criminal?	34
5	Al doilea criminal?	44
6	Al treilea criminal?	49
7	Al patrulea criminal?	57
8	Care dintre ei?	61
9	Doctorul Roberts	73
10	Doctorul Roberts (continuare)	85
11	Doamna Lorrimer	94
12	Anne Meredith	101
13	Al doilea vizitator	109
14	Al treilea vizitator	119
15	Maiorul Despard	128
16	Mărturia lui Elsie Batt	136
17	Mărturia Rhodei Dawes	142
18	La un ceai	151
19	Consfătuirea	157
20	Mărturia doamnei Luxmore	173

21	Maiorul Despard	181
22	Proba de la Combeacre	187
23	Proba perechii de ciorapi din mătase	190
24	Se elimină trei criminali?	197
25	Doamna Lorrimer vorbește	203
26	Adevărul	208
27	Martorul ocular	216
28	Sinucidere	220
29	Accident	230
30	Crimă	238
31	Cu cărțile pe masă	244

Prefața autoarei

Se întâlnește frecvent ideea că un roman polițist ar semăna cu o mare cursă: un număr de concurenți la start – cai frumoși și jochei. „Plătești și alegi ce poștești!” Favoritul din povestea polițistă este, de comun acord, opusul favoritului de pe pista de alergări. Cu alte cuvinte, probabil să fie un outsider total! Identifică persoana cel mai puțin susceptibilă de a fi săvârșit crima și, în nouă cazuri din zece, sarcina ta este terminată.

Nu vreau ca cititorii mei fideli să arunce cartea din mână nemulțumiți, așa că prefer să-i avertizez din capul locului *că acesta nu este genul acela de carte*. Sunt doar *patru* personaje la start și oricare dintre ele, *având circumstanțele favorabile*, ar fi putut comite crima. Asta elimină clar elementul surpriză. Cu toate acestea, ar trebui să fie – cred eu – un interes egal legat de cele patru personaje, întrucât toate au comis câte o crimă și sunt capabile să comită și altele. Aparțin unor tipologii foarte diferite, motivul care-l conduce pe fiecare la crimă îi aparține exclusiv respectivului și fiecare ar folosi o altă metodă. De aceea, deducția trebuie să fie în întregime *psihologică*, dar asta nu face povestea mai puțin interesantă, deoarece, după ce s-au explorat toate căile posibile, *mintea* criminalului rămâne de un interes suprem.

Aș putea spune, ca un argument suplimentar în favoarea acestui roman, că a fost unul dintre cazurile favorite ale lui Hercule Poirot. Cu toate acestea, prietenul său, căpitanul Hastings, l-a considerat foarte plictisitor atunci când Poirot i l-a descris! Mă întreb cu care dintre ei vor fi de acord cititorii mei?

Capitolul I

Domnul Shaitana

– Dragul meu domn Poirot! se auzi o voce mieroasă, cu inflexiuni voit muzicale, dar lipsită de impetuositate și premeditare.

Hercule Poirot se întoarse brusc.

Salută printr-o înclinare a trupului.

Apoi strânse ceremonios mâna ce i se întindea.

O sclipire neobișnuită apără în privirea lui. S-ar fi zis că această întâlnire neașteptată trezise în el o emoție pe care de puține ori avusese ocazia să o trăiască.

– Dragul meu domn Shaitana! răspunse în cele din urmă.

Amândoi tăcură. Păreau niște dueliști *en garde*.

În jurul lor, o mulțime de londonezi bine îmbrăcați, dar apatici se deplasau fără prea mare grabă. Voci tărăgănite murmurau într-un zumzet continuu.

– Adorabil... splendid!

– Sunt pur și simplu divine, nu-i așa, dragă?

Erau la Expoziția de Tabachere cu tutun de prizat de la Wessex House. Intrarea costa o guinee, iar fondurile strânse erau donate spitalelor din Londra.

– Dragul meu, reluă domnul Shaitana, mă bucur nespus să te întâlnesc! Nu mai sunt criminali de arestat și de executat în

ultima vreme? Este oare sezon mort în lumea infractorilor? Sau cumva se pune la cale un jaf chiar aici, în această după-amiază? Asta ar fi ceva nemaipomenit de palpitant.

– Vai, monsieur, răspunse Poirot, am venit aici în calitate de simplu cetățean.

Pentru o clipă, atenția domnului Shaitana fu distrasă de apariția incântătoare a unei tinere făpturi care-și purta părul în bucle strânse sus, într-o parte a capului, în cealaltă având drept ornament trei cornuri ale abundenței prinse într-un aranjament deosebit cu paie de culoare neagră.

El spuse:

– Draga mea prietenă, *de ce* nu ai venit la recepția mea? A fost o petrecere cu adevărat minunată! Mulți oameni au vorbit cu mine de-a dreptul! O doamnă chiar m-a întrebat „Ce mai faci?”, mi-a spus „La revedere” și „Vă mulțumesc foarte mult”, dar, bineînțeles, venea dintr-un orașel-grădină¹. Sărăcuța!

În timp ce tânăra îi răspundea politicos, Poirot își permise să studieze cu de-amănuntul mustața țepoasă care împodobește buza de sus a domnului Shaitana.

O mustață grozavă – o mustață *cu adevărat* grozavă – poate singura mustață din Londra care putea concura cu cea a domnului Hercule Poirot.

„Dar *nu* este la fel de bogată, murmură el în sinea lui. Nu, în mod clar este inferioară din orice punct de vedere. *Tout de même*², atrage atenția asupra sa.”

¹ În original, Garden City – mișcare de planificare urbană apărută în Marea Britanie la începutul secolului XX, care susținea crearea unor comunități ce îmbinau beneficiile orașului și ale satului și în același timp evitau dezavantajele amândurora. Uneori locuitorii erau ironizați și considerați idealști ce trăiau într-o altă lume, datorită modului de viață sănătos pe care îl promoveau. (n.tr.)

² Cu toate acestea – (în lb. franceză, în orig.)

Întreaga persoană a domnului Shaitana atrăgea atenția, și pe bună dreptate. Încearca, fără a neglija vreun detaliu, să aibă o înfățișare mefistofelică. Era înalt și slab, avea o față prelungă cu accente melancolice, sprâncenele erau bine evidențiate și negre ca tăciunele, purta cu mândrie o mustață cu vârfuri răsucite și întărite cu ceară și o bărbuță neagră, ascuțită. Cu croiala lor elegantă, hainele sale păreau adevărate opere de artă, dar în același timp sugerau și bizarul.

Orice englez în putere care îl vedea tânjea cu pasiune să-i dea un picior undeva! Toți ziceau cu o surprinzătoare lipsă de originalitate:

– Uite-l pe spaniolul acela blestemat, Shaitana!

Soțiile, fiicele, surorile, mătușile, mamele și chiar bunicile acestora spuneau, variind expresiile conform generației respective, vorbe de felul acesta:

– Știu, draga mea. Desigur, este *asa* de îngrozitor! Dar *atât* de bogat! Și ce petreceri excelente organizează! Are întotdeauna să-ți spună ceva amuzant și răutăcios despre ceilalți.

Nimeni nu știa cu siguranță dacă domnul Shaitana era argentinian, portughez, grec sau aparținea oricărei alte naționalități disprețuite, pe bună dreptate, de orice britanic respectabil.

Trei lucruri erau însă certe:

Ducea o existență foarte confortabilă într-un superb apartament din Park Lane.

Organiza petreceri minunate – recepții cu un număr mare de invitați, serate restrânse, petreceri *macabre*, dineuri respectabile sau pur și simplu petreceri „excentrice”.

Era un om de care aproape oricui îi era întru câțva teamă.

E imposibil de exprimat în cuvinte de ce era de temut. Poate pentru că exista sentimentul că știa mai mult decât era cazul despre fiecare în parte. Și, de asemenea, datorită faptului că poseda un ciudat simț al umorului.

Aproape întotdeauna, oamenii simțeau că ar fi mai bine să nu riște să-l offenseze în vreun fel pe domnul Shaitana.

În această după-amiază își exersa umorul încercând să-l moamească pe acel omuleț cu înfățișarea ridicolă, Hercule Poirot.

– Vasăzică până și un om al legii are nevoie de timp liber, zise el. Studiezi artel în pragul bătrâneții, domnule Poirot?

Binedispus, Poirot zâmbi.

– Văd, comentă el, că ați contribuit și dumneavoastră cu trei obiecte personale la această expoziție de tabachere.

Domnul Shaitana dădu din mână ca și cum acel lucru era lipsit de valoare.

– Poți găsi nimicuri peste tot. Trebuie să-mi faci o vizită într-o zi. Am niște exponate foarte interesante în colecția mea. Nu mă limitez la o anumită epocă sau categorie de obiecte.

– Aveți gusturi destul de eclectice, spuse Poirot zâmbind.

– Dacă așa zici dumneata.

Deodată, o licărire începu să joace în privirea domnului Shaitana, colțurile gurii i se ridicară, iar sprâncenele se arcuiră la maximum.

– Aș putea chiar să-ți arăt, domnule Poirot, câteva exponate ce au de-a face în mare măsură cu domeniul duminical de activitate!

– Asta înseamnă că aveți propriul muzeu al infracționalității.

– Ei, așa! Domnul Shaitana își pocni degetele disprețuitor. Ceașca folosită de ucigașul de la Brighton, ranga unui spărgător celebru – prostii copilărești! Nu m-aș încurca niciodată cu asemenea nimicuri. Eu colecționez doar cele mai valoroase obiecte din fiecare categorie.

– Și, vorbind din punct de vedere strict artistic, care considerați dumneavoastră că ar fi cele mai valoroase obiecte de colecție din domeniul criminalistic? întrebă Poirot.

Domnul Shaitana se înclină spre Poirot și-i puse două degete pe umăr. Apoi șuieră cuvintele cât mai dramatic cu putință:

– Ființele umane care comit crimele, domnule Poirot.

Sprâncenele detectivului se ridicară ușor.

– Aha, te-am bulversat, continuă domnul Shaitana. Dragul meu prieten, noi doi privim aceste lucruri din unghiuri total diferite. Pentru dumneata, crima este o problemă de rutină: omorul urmat de investigație, descoperirea indiciilor și în cele din urmă (căci ești, fără îndoială, un om capabil) condamnarea. Asemenea banalități nu mă interesează! Nu sunt interesat de nici un fel de specimen din această categorie. Un criminal prins este un ratat lamentabil care-și demonstrează mediocritatea. Nu, eu privesc lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă; cea artistică. Colecționez doar ceea ce este de cea mai bună calitate!

– Cea mai bună calitate fiind...? întrebă Poirot.

– Scumpul meu – *cei care au reușit să scape nepedeșiți!* Învingătorii! Criminalii care duc o viață liniștită, netulburată de vreo urmă de suspiciune. Trebuie să admiti că acesta este, într-adevăr, un hobby amuzant.

– Cred că un alt cuvânt s-ar potrivi aici, nu „amuzant“.

– Am o idee! exclamă Shaitana neluându-l în seamă pe Poirot. Ce-ai spune de o cină intimă? O cină la care să întâlnești exponatele mele cele mai prețioase! Hotărât lucru, este un gând foarte amuzant. Nici nu-mi dau seama de ce nu mi-a trecut prin minte până acum. Da, da, văd foarte clar... Trebuie să-mi dai puțin timp să organizez totul – nu săptămâna viitoare, hai să zicem în următoarea. Ești liber? În ce zi ți-ar conveni să ne întâlnim?

– Oricare zi după săptămâna viitoare ar fi în regulă pentru mine, zise Poirot cu o înclinare a capului.